

Як сонце сходить

Василь Чухліб

Татко збирався на ніч рибалити. Тарасик став проситися, щоб і його взяв. Татко ніби погоджувався, а мама відмовляла:

— Замерзне дитина, ночі зараз прохолодні!

Але татко сказав:

— Нехай хоч раз побачить, як сонце сходить.

Понад Десною, немов гриби, стоги духмяного сіна. В одному з них вимостили кубельце. Там було тепло, затишно.

— Передрімаємо, а на зорі почнемо рибалити. Тоді якраз кльов найкращий,— пояснив татко.

Коли Тарасик прокинувся, татка біля нього не було. Він вибрався з кубельця і побіг по шпигучій росі до Десни. Хотів гукати татка, але тут побачив, як із-за річки сходить сонце. Ні, не сходить, а впливає на човні. Велике, рожеве, у деснянських хвилях скупане. Золотими весельцями вимахує і до Тарасика усміхається.

Тарасик зрадів і загукав на всю Десну:

— Доброго ранку, сонечко!